

Klara se je izgubila.

(Spisal F. D.)

Koliko strahú smo prestali včeraj! Kaj tacega si ne želim nikdar več. Poslušajte me, prosim, kaj se je zgodilo.

Mi stanujemo v mestu, — prav sredi mesta, kjer so hiše visoke in ulice ozke ter vse polne ljudij. Ves dan drdrajo vozovi mimo naših oken in časih se čuje ropòt koles in odmev glasnih korakov celó pozno ponoči. To je življenje in vrvenje; najrazličnejši ljudjé hité po cesti sem ter tjá: gospòda v lepih oblekah, dijaki s knjigami pod pazduho, delavci v obnošenih in zakrpanih suknjah, uradniki, vojaki, — skratka, — to vrví in šumí kakor pred čebelnjakom. In vmes gosposke kočije, kmetski vozovi, omnibusi, — saj veste, ka je „omnibus“? Kdor je bil v Ljubljani, je videl gotovo tiste velike vozove, skoro podobne majhnim sobam z ravno streho in klopmi; na teh klopeh imá prostora kakih dvajset ljudij, — morda tudi več; štel jih nisem nikoli . . . In sedaj pomislite, dragi moji: — naša majhna Klara, — ta pédenj-človek z velikim klobukom in drobnimi čeveljčki, — naša Klara izgubljena v tem hrupnem mestnem vrvenju! Ali ni to strahovito? Dajte, da pripovedujem!

Naši otroci Francek, Karol in Klara hodijo v šolo k šolskim sestram. In ta šola leži prav na nasprotnem koncu mesta, skoro četrť ure od našega stanovanja. Francek in Karol sta hodila že lani vse leto, Klarico pa smo spravili šele letos, in še to z veliko težavo; dejali so, da je še premlada. Zjutraj capljajo počasi po dolgih ulicah proti oni visoki hiši, pred katero stoji že vse polno kričečih maličkov. Mati jih spremlja prav do šole, da se jim ne pripeti na poti kakšna nezgoda, popoldne pa jih pride zopet čakati, da jih povede varno domú. Ves dan ostanejo gori in tam tudi kosijo; dokler so v šoli, nimamo zanje niti najmanjše skrbi, zakaj šolske sestre čuvajo nad svojimi varovanci kakor ljubeznive matere.

Danes je čudovito lep dan; ne pomladi in ne poleti ne sije solnce takó prijetno kakor v jasnih jesenskih dnéh. Naši šolarčki so že davno odmolili in zajuterkovali in bili so popolnoma napravljeni, da odidejo . . . Zgodilo se je časih, da je imela mati toliko nujnega opravka, da ni mogla iti popoldne pred šolo. In če ni bilo nikogar družega, ki bi mogel iti po otroke, tedaj so morali sami domú. Če je bil lep dan! Samó če je bil lep dan. V blatu ali v dežju bi pustila mati vse druge opravke ter pohitela po svoje male šolarje. A kakor sem rekel: danes je bil v resnici prekrasen dan. Zakaj bi ne mogli otroci samí domú? Kaj se jim more hudega pripetiti? Tudi drugim se ne zgodi nič in vendar jih ne spremlja nihče! — Prazen je torej vsak strah in nespametno bi bilo, da bi si delali nepotrebne skrbi. A mati je zabičevala Francku in Karolu: „Pazita na Klaro! Ne pustita, da bi hodila sama; držita jo vsak za jedno roko in takó hodite mirno in počasi ob hišah. Zmirom ob hišah! Bog varuj, da bi si upali na sredo ceste! Tam drdrajo vozovi neprestano in kakó lahko bi se zgodila nesreča!“

Francek in Karol sta se držala modro ter obljubila, da bota storila vse, kar je zapovedala mati. In takó smo bili ves dan mirni in brez skrbi . . .

A mislite si! Popoldne ni bilo otrok nenavadno dolgo domov . . . Jaz sem sedel za mizo in pisal. Časih sem se ozrl na uro in rečem vam, da mi je bilo zmirom bolj neprijetno. „Kakó da jih ni? Ob petih bi morali biti že domá in sedaj je skoro polu šestih! Nikakor ne more biti vse v redu. Kam so se vtaknili?“ — Naposled se me je polastil takó močen nemir, da sem del peró iz roke ter se napravil, da bi šel sam pogledat pred šolo. „Pol ure bo sicer zamujene, a to nič ne dé. Sam Bog vé, kaj je z otroci!“ —

Odprem vrata, — in kaj se vam zdi, da ugledam? Francek in Karol stojita v veži vsa objokana. Na njunih obrazih se je poznalo toliko strahú, da je obšla tudi mene nenavadna bojazen. „Za božjo voljo, Francek, kaj se je zgodilo?“

Francek je pričel ihteti glasneje in po dolgem času je odgovoril takó tiho, da sem komaj slišal:

„Klara ...“

Žaslutil sem vso strahovito nesrečo in v tistem hipu je tudi Karol zajokal na ves glas.

Prijel sem za roko obadva grešnika.

„Kaj je s Klaro? Govorita!“

„Izgubila se je!“

Spreletel me je mrzav po vsem telesu. „Pripovedujta ... hitro!“

In Karol je pripovedoval ves v solzah, ihteč in prestrašen, da sem ga le težko razumel.

Šli smo po cesti ... potem smo stali ... tam kjer prodajajo jabolka ... in ... in ... ko sva šla s Franckom naprej ... ni bilo Klare nikjer ...“

Tako torej!

„Marš v sobo!“ — Zaprl sem vrata za njima ter hitel na cesto. Najprvo na sadni trg! Bežal sem kakor neumen; nekateri ljudje so gledali za mano, ko sem se zadeval ob nje in drvil dalje. Na sadnem trgu sem povpraševal pri vseh prodajalkah: „Ali ste videli nekega otroka, — neko majhno punčiko z velikim klubom ...“

In takó so se usuli name z vprašanji:

„Kaj je z njo? ... Čegava je? ... Kakšna je? ... Kdaj je bila tukaj?“

Spraševali so me od vseh strani, a zvedeti nisem mogel ničesar. Živa duša je ni videla, naše Klare! Nihče se je ni spominjal. Nekateri so pravili, da so srečali neko punčiko, a kje in kdaj, to so pozabili; tudi ne morejo reči natanko, kakšna da je bila ... Po mestu hodi toliko punčik, da se človek ne more spominjati na vsako posebej ...

Oh! — ali naj vam pripovedujem, kakó sem preletel vse ulice, prebrskal vsak trg, — drvil najmanj desetkrat po vseh glavnih cestah od šole do drevoreda? — Nikjer najmanjšega sledú! Klara je izginila takó popolnoma, kakor da se je udrila v zemljo! Kaj je storiti? —

Ves poten in utrujen sem prišel naposled zopet domú, — niti sam nisem prav vedel, kakó. In domá je bila Klarina mati, moja sestra! Prišla je bila ravnokar in lahko si mislite, kakó se je pretsrašila, ko je zve-

dela strahovito novico! Takoj sva zopet hitela obá na ulico. Jaz sem se odpravil na policijo, da bi poizvedovali mestni stražniki po naši izgubljeni Klarici, — njena mati pa je šla v mesto, če bi jo srečala kje na cesti . . .

Odkritosrčno vam povém, — tako sem bil spehan in zasopljen, da so me nosile noge le še z največjo težavo. Pot mi je tekel po obrazu, kakor bi sijalo najbolj vroče poletno solnce. In vendar se je že delal mrak in od zahoda je pihala hladna sapa.

V tem trenutku se zganem, kakor da bi me prijel kdo za suknjo. Tenek, vesel glasek je klical tam nekje s ceste:

„Stric! . . . Stric! . . .“

Ozrem se in —

Gotovo! Tam v omnibusu sedi naša Klarica! Skočim na sredo ceste, da sem bil z jednim samim korakom pri omnibusu. Na klopi sedi izgubljena naša Klarica tako veselo in brezskrbno, kakor bi se ne bilo nič zgodilo. Takoj sem bil pri nji.

„Kod si hodil, ti nesrečni otrok?!“ —

„„Pri teti sem bila, stric!““

Pri teti! Čemú torej vsa ta moja strašna skrb! —

„A kakó za božjo voljo si prišla tja?“

Zdaj šele sem ugledal njeno teto, ki je sedela poleg izgubljenke.

„Srečala sem jo na cesti,“ pripovedovala je teta Lina, „in vzela sem jo s seboj; zdelo se mi je čudno, da hodi takó sama iz šole —“

Klarica pa je hitela:

„Teta mi je dala bonbonov, — vse polno bonbonov! — Karol in Francek pa sta se izgubila . . .“

Karol in Francek sta se izgubila! O ti nesrečna Klarica! —

Popustljiva grešnika sta poslušala doma veliko pridigo, a kljub temu smo bili vsi veseli. Sami pa niso šli otroci nikdar več, — ne v šolo in ne iz šole. Kadar nima časa njihova mati, spremljam jih jaz.

